

den nugældende Lov om Søværnets Ordning. Det er derfor ogsaa meget faa Ændringer, Mindretallet har anbefalet til Vedtagelse, og i Virkeligheden er der flet intet Ændringsforslag, som det sædvanlige Mindretal uafhængigt stiller. Det har derimod sluttet sig til Flertallet i 3 Ændringsforslag, men deraf ere de to rene Redaktionsændringer, som jeg derfor ikke vil omtale nærmere. Det tredie er Ændringsforslaget under Nr. 75, som angaar Befalingsmand under Krigs- og Marineministeriets Omraade, der ere satte udenfor Nummer. Man har kunnet dele den Betragtning, at det er mindre heldigt, at der, medens Loven fastsætter Bestemmelser for Fjor fremmelse af de Officerer, som staa i Nummer, og af de Officerer, som ere gaaede udenfor Nummer efter egen Ansøgning og uden Gage, ingen som helst Bestemmelse findes for Fjor fremmelse af Officerer, der ere traadte udenfor Nummer for at overtage andre Stillinger under Krigs- og Marineministeriet, som ikke omfattes af Lovens for Hærens og Søværnets Ordning. Man har ingenlunde tidligere været blind for Uensligheden af at ordne denne Sag; men man har troet, at de Forhold, der kunde fremstille sig, vare saa forskellige, at man helst ingen lovbounden Regel maatte have derfor. Mindretallet har imidlertid troet at kunne gaa med til et Ændringsforslag, hvorved der bestemmes, at saadanne Officerer kunne forfremmes en Grad, medens de paa den Maade staa udenfor Nummer, dog kun naar de ere saaledes stillede, at de opfylde de Betingelser, som i Loven ere angivne for Fjor fremmelse af Officerer, der staa i Nummer. Jeg maa imidlertid bemærke, at Mindretallet kun kan fastholde dette Ændringsforslag i den Form, det nu har, hvis de Betingelser, der i Udkastet ere opstillede for Fjor fremmelse af Officerer i Nummer, ikke væsentlig blive forandrede. — Foruden disse tre Ændringsforslag, hvori Mindretallet har været enigt med den øvrige Del af Udvalget, er der endnu to Ændringsforslag, som jeg skulde omtale. De ere stillede af det sædvanlige Mindretal med Undtagelse af et af dets Medlemmer; men til Gjengæld har en Del Medlemmer af Flertallet forenet sig med Mindretallet med Hensyn til disse to Ændringsforslag, saaledes at de i Virkeligheden fremtræde som stillede af et Flertal i Udvalget. Det er Ændringsforslagene under Nr. 72 og 73. Det første af dem gaar ud paa, at den Alder, ved hvilken en Underofficer opnaar Ret til at fordrø Afsted med Pension, nedsettes fra 55 til 52 Aar. Grunden dertil er den, at man har ment, at det i enkelte Tilfælde kunde være overmaade vigtigt for en Underofficer, der havde naaet en dog saa temmelig fremrykket Alder som et Par Aar oppe i Galvredserne, at han noget tidligere kunde søge Afsted fra Søværnet, ser at han derved bedre kunde være i Stand til at bryde sig en ny Livsbane, medens man paa den an-

den Side ikke tror, at Søværnet i Virkeligheden kan have nogen Interesse af at beholde en saadan temmelig gammel Underofficer, hvis Lyft ikke binder ham til Værnet. Det andet Ændringsforslag under Nr. 73 er af lignende Art. I den nu gældende Lov er Aldersgrænsen for Premierlieutenanter sat til 45 Aar; men en Premierlieutenant har allerede Ret til at fordrø sin Afsted med Pension, naar han har opnaaet 42 Aars Alderen, efter hvilken han ikke længere kan forfremmes. I det foreliggende Lovforslag er vel den Bestemmelse ikke fastholdt, at Fjor fremmelse ikke kan finde Sted efter det 42de Aar; men man tror desuagtet at burde bevare denne Ret for Premierlieutenanterne til, efter at have opnaaet den nævnte Alder at kunne fordrø deres Afsted med Pension, idet man ligeledes her antager, at det kan hende, at en Lieutenant, som har opnaaet 42 Aars Alderen, søler hos sig selv, at han ingen Udsigt har til at blive forfremmet, og at det derfor kan være af Bigtighed for ham, at han i Løbet af de 3 Aar, fra 42 til 45 Aars Alderen, kan være i Stand til at forlade Søværnet med Pension, hvis der skulde aabne sig en Livsbane for ham. Den pekuniære Byrde, som derved kan paadrages Statskassen, i det muligt en enkelt Pension kan blive at udrede noget tidligere, vil vistnok være høist ubetydelig. Jeg skal saaledes bemærke, at der, siden den nuværende Lov udkom, kun er en eneste Premierlieutenant, der har gjort Brug af den Ret, han saaledes havde til, naar han har opnaaet 42 Aar, at søge sin Afsted. Jeg skal endnu bemærke, at de fleste af det Flertal, der har stillet disse to Ændringsforslag, ville ved 3die Behandling stille et nyt Ændringsforslag af lignende Art, som skulde gaa ud paa, at ogsaa den Ret, som Kapitainer nu have til med deres 62 Aars Alder at søge Afsted med Pension, bibeholdes. Derved vil vistnok heller ikke paadrages Statskassen nogen Byrde, der er værd at tale om, thi i de Aar, den nuværende Lov har bestaaet, har ingen Kapitain benyttet sig af denne Ret; men det kunde dog være, at det kunde have stor Betydning for en enkelt at have den, og man antager derfor ogsaa, det vil være rigtigt at bevare den. Med disse korte Bemærkninger skal jeg paa Mindretallets Vegne opfordre det høie Thing til at slutte sig til det foreliggende Lovforslag, med de enkelte Ændringer, hvortil jeg her har hentydet.

Marineministeren (Saffner): Jeg har troet det rigtigt at begjære Ordet, strax efter at de to ærede Ordfører have udtalt sig om de stillede Ændringsforslag, navnlig paa Grund af, at samtlige Ændringsforslag ere stillede under Forhandling paa en Gang. Jeg frygtede nemlig for, at jeg, naar flere ærede Talere havde udtalt sig om disse Ændringer, ikke vilde være i Stand til at følge med de fremkomne Udtalelser. — Jeg kan ikke nægte, at jeg, da jeg fra det ærede Ud-